

Villuspor.

Eftir Pálma.

Niðurlag.

Það var móður í séra Pétri, en hana settist niður og fór að skrifla Halli kaupmanni bréf dagina eftir að Asta kom heim til hana þrúin af gráti og ekka. Hún var eina barnið hana og hann hafði ætlað sér að láta verða "eithvað úr henni", og rík gifting fanst honum eina meðalið til þess. Því hafði hann aldrei verið vel ánægður með Hall. Honum hafði altau fundist staða hans óviss, eins og nú var komið á daginn, að var. Og nú — nú varð hann að skrifla bæði viturlega og sér á parti prestlega til Halla. Og hann velti vögum yfir bréfinu, og er hann hafði fullgerð það las hann það astur og astur:

"Ja, villuspor" — hvað var það annað fyrir ungt fólk að gifa sig án nokkurar vissu um lífverlega framtíð. Jú, það voru villuspor. Því teldi hann nú sambúð þeirra Astu og Halls lokið að fullu, þar eð hann (Hallur) væri alls ekki far um að sjá fyrir konu eins og Asta mundi gera kröfur til. Þetta var Halli sjálum fyrir beztu eftir ástæðum. En svo taldi hann það sína prestlegu skyldi, að minna hann á það, að láta ekki hugfallast. Hann vildi svá gjarnan leideina honum og vaka föðurlega yfir andlegri velferð hans. Og eftir því er Pétrum gamli hafði lesið bréfið oftar fann honum það betra. Og munvikin á gamla mannumin teygðust alveg að eyrum með ljúfu hunangsbrosi, et hann hafði gengið frá því að fullu og lokað því. ....

Óg nokkrum dögum seinni fréttist það um kauptúnið, að Asta dóttir Pétrus presta væri farin til höfuðstaðarins og ákvæðin í að dvelja þar um lengri tíma.

En verzun Halls varð ekki teknin að honum, eins og margir höfðu búist við, eins og hann sjálfur hafði haldið að mundi verða gert. Hann komst að nýjum samningum og eftir því að viður allir að hann var úr allri hættu, og það haust sigldi hann til útlanda, til að kynna sér verzun og komast í ný og terti sambönd. Óg hann bjóst við að verða 7—8 mánuði í leiðangrinum.

"Hátið er til heilla bezt," segir gammal orðskviður. Og margin trúva því að svá sé. Þess vegna geyma menn það sérstaklega til hátiðanna, sem heir vilja að verði til lífslangra heilla, því eru og opinberanir á trólofunum sérstaklega til að hátiðum. Giftingar eru þá enn tilari, sem eðileg er, því einföld hagfræði sýnir, að hátiða lummur, kleinur og kokur geti haft tvöfalt gildi og verið bæði ágætis hátiðarmatur og til bragðsþærtiliða. Óg svo þessi hátiðarhelgi, sem yfir öllu þessu hvilir, gefur loforð um það, að munnar og magar muni búa lengi að öllum sætinum — jafnvel tygja þau og melta árum saman.

Asta hafði komið heim skómum eftir að Hallur sigldi, eftir briggja ára fjarveru, og hún var ekki ein á ferð. Kærastinn heyrar var með miðalda guðfræðikandilum. Óg svo giftu þau sig á jólunum. Óg séra Pétrum gamli hafði aldrei á sefi sinni verið eins hátiðlegur, eins og er hann lýsti því yfir, að það sem guð hafði sam tengi, meitlu minnir ekki sundur skilja, og aldrei á sefi sinni hafði hana verið eins vis um það, og þá, að hann væri prestur af höllun — að guða náð.

Vorði — það er bezt vinur þinn. Það gefur þér í seku þinni rauðar rósir í kinnarnar og fyllir huga þinni af draumum og hjarta. Óg henni fanst sem hún heyrði hana gegnum ljófitt af vonum. Óg þegar þú ferð að eldast kemur það á sama hátt til þín og það hefir á sama hátt. Hún fann að han strauk hendiinni langt fult af blómum, sem það um hárið á henni, alveg eins og að biðja þig fyrirgefningar. Eg gefur þér; en munurinn er sá, að hann hafði gert í gamla daga. Óg hét kannake að —

fagrar, en þær eru ekkert annað en fóli eftir mynd þínna fyrir róss og þú getur ekki notið fegurðar þeirra á annan hátt en sem fjarlegar draumhyllingar á bakgrunni eða himni bernskumininganna. —

Asta sat í garðinum, sem var fyrir framan gluggana á suðurhlíða húsi paða hennar, prestains. Ein horninu xuð nokkar viltar baldursbráð. Hún studdi hond undir kinn og var í díjpum bönnum. Í kjöltu hennar voru nokkrar baldursbráð, er hún hafði slitið upp. Hún hafði reitt blöðum af nokkrum þeirra en svo hafði hún skyndilega hætt því. Meiningarlaust lif! Hart og hjartalaust! Fult af ósamæðum! Nei, nei. Ekki að slita blómum upp að óþóru". — Hún hafði slitið baldursbráðar upp og hún hafði tætt af þeim blöðum. Vesselas blóm. Áð svifta ykkur einkarétti ykkar annað fyrir ungt fólk að gifa sig án nokkurar vissu um lífverlega framtíð. Jú, það voru villuspor. Því teldi hann nú sambúð þeirra Astu og Halls lokið að fullu, þar eð hann (Hallur) væri alls ekki far um að sjá fyrir konu eins og Asta mundi gera kröfur til. Þetta var Halli sjálum fyrir beztu eftir ástæðum. En svo taldi hann það sína prestlegu skyldi, að skipini þá um morgunum. Asta varð fóli, og hún starði sem í sundur og kastað svo leifumun af hinum ungu blómum langt út í garðinum. "Hvit blóm". Rödd hennar létið beina honum og vaka föðurlega yfir andlegri velferð hans. Og eftir því er Pétrum gamli hafði lesið bréfið oftar fann honum það betra. Og munvikin á gamla mannumin teygðust alveg að eyrum með ljúfu hunangsbrosi, et hann hafði gengið frá því að fullu og lokað því. ....

Óg nokkrum dögum seinni fréttist það um kauptúnið, að Asta dóttir Pétrus presta væri farin til höfuðstaðarins og ákvæðin í að dvelja þar um lengri tíma.

En verzun Halls varð ekki teknin að honum, eins og margir höfðu búist við, eins og hann sjálfur hafði haldið að mundi verða gert. Hann komst að nýjum samningum og eftir því að viður allir að hann var úr allri hættu, og það haust sigldi hann til útlanda, til að kynna sér verzun og komast í ný og terti sambönd. Óg hann bjóst við að verða 7—8 mánuði í leiðangrinum.

"Komin inn!" Hallur leit ekki upp frá bokunum.

Óg inn kom ljósleddur kvæðaður. Það var Asta. Hún stundamædist skamt fyrir innan hundum og horfði feimnislega á Hallum leið og hún fylgdi við aldrrei fram.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — elsku beztu Astal!"

En Ásta hræði sig ekki. Hún gréð þegjandi og huldi höfði sitt við brjóst hans. Bráðlega varð hann bó var við það að hún var erlendis — flestar en ekki allar. Það hafði enginn orðið til þess að segja honum frá því, að Asta væri komin alkominn til baka frá höfuðstaðnum og að með henni hefði komið guðfræðikandidat, sá er nú var maður hennar, og aðstoðarprestur bar í sókninni. Um það höfðu allir þaða —

Svo var það fám dögum eftir heimkomu Halls að hann sat á skrifstofu sinni og blaðaði í viðskiptabókum sínum. Það var barðið að dyrum.

"Kom inn!" Hallur leit ekki upp frá bokunum.

Óg inn kom ljósleddur kvæðaður. Það var Asta. Hún stundamædist skamt fyrir innan hundum og horfði feimnislega á Hallum leið og hún fylgdi við aldrrei fram.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Nei, gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.

Hugur Halls fyltist af fjarlæggi efasemdir. Honum fanst eithvað óttalegt hafa komið fyrir. Svo lagði hann hendina bíðlega á herðar hennar og hallaði henni að sér.

"Asta — gráttu ekki — aldrei fram." En Asta leit ekki.